

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.009 van 4 september 2002
in de zaak A. 112.932/XIV-7350.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. ANTHONIS,
 kantoor houdende te 2200 HERENTALS,
 Lierseweg 3

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Iraanse nationaliteit, op 29 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. COIGNAN die, loco Advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en komt in België binnen op 27 juli 2001 waar zij zich op 6 augustus 2001 vluchteling verklaart.

1.2. Op 10 augustus 2001 wordt aan verzoekster een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 10 augustus 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Teheran waar u woonde met uw echtgenoot en kinderen. Naar aanleiding van problemen met de Bassidj zou uw echtgenoot eind 09/1379 (= december 2000) Iran verlaten hebben. Eén tot twee weken na zijn vertrek zouden leden van de Nirouyé Entezami u een eerste keer zijn komen halen voor ondervraging in verband met uw man. Daarna zou dat regelmatig zijn gebeurd en op zeker ogenblik zou de mollah, door wie u ondervraagd werd, u hebben voorgesteld de scheiding aan te vragen om vervolgens met hem te huwen. Uiteindelijk zou die mollah u voor een ultimatum gesteld hebben en moest u binnen de week beslissen. U beweert zich niet te hebben aangeboden maar zou uiteindelijk zijn opgehaald en naar het politiebureau zijn gebracht. Deze keer zou de geestelijke gezegd

hebben dat als u niet zou gehoorzamen hij tegen u een vals dossier zou opstellen waarin u beschuldigd zou worden van overspel. U zou dan hebben ingestemd om zo te kunnen bekomen dat u tegen afgifte van de eigendomsakte van het huis, terug naar huis mocht en op die manier kon vluchten. Vervolgens zou u bij uw broer in Karadj zijn ingetrokken waar u tot aan uw vertrek verbleef en geen problemen zou hebben gekend. Tot slot haalt u nog aan ook te vrezen gedood te worden door uw geesteszieke schoonbroer. Deze zou reeds zijn eigen zus vermoord hebben en u denkt de volgende te zullen zijn als u in Iran zou blijven. Op 06.05.1380 zou u Iran verlaten hebben samen met uw kinderen. Met een passeur zou u het vliegtuig richting Italië hebben genomen en vandaar met een auto naar België zijn gebracht. Op 27 juli 2001 zou u hier zijn aangekomen en op 6 augustus 2001 diende u een asielaanvraag in.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat in hoofde van uw echtgenoot werd vastgesteld dat hij onvoldoende aanwijzingen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij in Iran een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. De verklaring dat uw probleem zijn grond kent in de beweerde vervolging van uw echtgenoot is dan ook niet aannemelijk.

Maar zelfs indien de feiten die u aanhaalt los van de vermoede oorzaak beschouwd worden, kan onmogelijk besloten worden dat u in Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaart zelf dat u geen problemen gehad heeft met de autoriteiten, maar u zou na het vertrek van uw man het psychologisch erg zwaar gehad hebben (verslag CGVS, p.8). Voorts lijkt het probleem dat u aanhaalt van lokale aard te zijn gezien u in Karadj, waar u meer dan een maand bij uw broer verbleef, geen enkel probleem had met die mollah. De verklaring die u daarvoor geeft, namelijk dat hij niet wist waar u zich bevond strookt niet met het feit dat u in Iran vervolgd zou worden door de overheid. In die zin dient tevens gewezen te worden op het feit dat u met die mollah al problemen zou hebben van kort na het vertrek van uw echtgenoot uit Iran en toch zou u nog zeven maanden in Iran verbleven zijn. Ook dat element ondersteunt de vaststelling dat u uw land niet hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijft u erg vaag bij het toelichten van de feiten en kan u een aantal belangrijke incidenten niet precies situeren. Zo weet u niet eens bij benadering hoeveel keer men u is komen halen voor ondervraging gedurende een periode van amper 7 maanden. Ook beweert u niet te weten wanneer u de eerste keer voor ondervraging zich moest aanbieden ('1 á 2 weken na het vertrek van uw man') noch wanneer u de laatste keer onder dwang naar die mollah zou zijn gebracht (waarbij u pas na het geven van een borg zou zijn vrijgelaten) en evenmin wanneer u bij uw broer zou zijn ingetrokken.

Tenslotte is de vrees die u beweert te hebben ten aanzien van uw schoonbroer geheel vreemd aan de Conventie. Het is een (ongelukkig) feit dat zich volledig situeert binnen de familiale en gemeenrechtelijke sfeer.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“Aan verzoeksters asielaanvraag liggen dezelfde feiten ten gronde dan deze ingeroepen door verzoeksters echtgenoot, Mijnheer K. M.;

Verzoekster wenst dan ook zowel de feitelijke als de juridische grondslag van het huidige beroep te koppelen aan dat van haar echtgenoot;”;

2.2. Overwegende dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar de feitelijke en de juridische grondslag van het beroep dat door haar echtgenoot werd ingesteld in de zaak A. 112.927/XIV-7348; dat het beroep derhalve geen ontvankelijk middel bevat en dan ook niet-ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.